

Sơn Quỷ

Chương 20 : Chương 20: Tam quỷ tranh thủ vị - Song tiên hí ác ma

Sáng ngày hai mươi tháng tư, nửa vạn hào kiệt võ lâm tụ hội ở chân ngọn Ngọc Nữ Phong, quanh lồi đài bằng thân gỗ tùng, đón chào thịnh hội bầu Minh chủ.

Đông Hải Thần Côn Vệ Đồng hoan hỉ đến ra mắt các trưởng bối và ôm lấy Thiên Cơ. Thiên Cơ trầm giọng kể cho gã nghe việc Tử Phượng cung chủ là vợ cũ của Mộc Côn Tôn Giả, đã giết lão để trả mối hận thanh xuân và bà ta đang bị tẩu hỏa nhập ma chắc không sống nổi.

Vệ Đồng buồn bã nói :

- Quả thực gia sư thường nói về một lỗi lầm xa xưa của mình. Ông rất hối hận và dốc sức tu hành, nào ngờ không thoát được báo ứng. Nay cặp oan gia ấy đã chết, tại hạ chẳng còn gì để làm ở Trung Nguyên, sau trận này sẽ về Đông Hải.

Giữa giờ Thìn, Phương trượng Thiếu Lâm tự Vân Quang thiền sư cùng Chưởng môn bốn phái Nga My, Hoa Sơn, Võ Đang, Cái bang thượng đài.

Vân Quang thiền sư cao giọng :

- A Di Đà Phật! Kính cáo đồng đạo võ lâm, đại hội công cử Minh chủ năm nay có khác hơn lần trước. Đó là việc Bang chủ Huyết Ấn bang sẽ đứng ra thủ đài và sẽ đấu đúng mười trận. Nếu không ai đả bại được Khang thần quân thì ông ta sẽ được bầu làm Minh chủ. Do võ công của Khang lão thí chủ quá cao siêu nên ban giám đài sẽ quyết định tư cách của người thượng đài. mong chư vị lượng sức mình, đừng liều lĩnh mà uổng mạng.

Nói xong, ông cùng bốn người kia ngồi vào bàn ở mép cuối lồi đài. Dường như cả võ lâm đã biết trước cục diện nên chẳng ai phản đối, chỉ mong sao có đại cao thủ lên đài đánh bại lão ác ma.

Huyết Ấn Thần Quân đã hiên ngang bước lên, vòng tay chào đồng đạo rồi ung dung ngồi xuống chiếc ghế dựa ở cạnh lồi đài.

Chờ mãi chẳng thấy ai lên đấu trận khai mạc, quần hào nóng mặt la ó um sùm, và bắt đầu lớn tiếng đề cử.

Họ chọn ngay Thiên Cơ vì chàng là người nổi tiếng nhất hiện nay và đã từng đuổi Thần quân chạy khỏi Thần Dao sơn trang.

Họ đồng thanh hét to :

- Mời Mục công tử đất Nghi Xương thượng đài.

Việc này đã được tiên liệu trước nên Độc Thiên Vương thể chân ngay. Ông cười ha hả :

- Khoan đã. Để lão phu đánh một trận xem sao.

Có người nhận ra Cốc lão, hoan hỉ hô lớn :

- Độc Thiên Vương.

Danh tự này khiến mọi người hoan hô ầm ĩ vì viễn cảnh được xem một trận đấu vô tiền khoáng hậu.

Cốc lão nhảy lên đài, vòng tay báo danh :

- Lão phu là Cốc Âu Nhạc. Xin được thượng đài.

Đại Phúc Cái ứng tiếng :

- Ban giám đài chấp thuận.

Huyết Ấn Thần Quân lo ngại, không ngờ lão Độc Vương lại có mặt ở đây. Nhưng tư tin vào bản lĩnh của mình, lão đứng lên tươi cười :

- Nếu biết Cốc lão đệ có nhã hứng làm Minh chủ thì lão phu đã chẳng lên đây làm gì. Nhưng đã lỡ leo lên lưng cọp chẳng thể xuống được. Xin mời.

Cốc Âu Nhạc cười khanh khách :

- Lão hơn ta tám tuổi mà còn có tham vọng xưng bá, e rằng không đúng luật trời, coi chừng mang họa vào thân đấy.

Nói xong, Độc Thiên Vương tung mình đến tấn công liền. Độc chưởng tỏa sương trắng mịn mù khiến Thần quân phải bế khí mà chống đỡ. Bù lại, chưởng pháp của họ Khang mãnh liệt và quỷ dị hơn nên vẫn không bị lép vế. Hai bậc cao thủ lão thành đảo lộn lên xuống trao đổi những chiêu thức thượng thừa. Chưởng kinh chạm nhau nổ vang rền, thỉnh thoảng quạt xuống sàn khiến lôi đài rung chuyển và dăm gỗ bay lên.

Nếu không phải đan bằng những thân gỗ tròn, đường kính hơn gang, thì sàn đài đã vỡ tan rồi. Đến chiêu thứ hai trăm, Huyết Ấn Thần Quân động sát khí, hóa thành trái cầu khí phơn phốt hồng, lao vào đối thủ. Độc Thiên Vương bất ngờ tung mình xuống đất cười khanh khách :

- Lão phu chẳng tội gì mà thí mạng.

Huyết Ấn Thần Quân lạnh lùng quay về ghế ngồi vận khí. Lão còn nuốt một viên linh đan màu đỏ tươi.

Huyền Hoa Chân Nhân đứng lên tuyên bố :

- Khang thí chủ thắng trận đầu, mời người thứ hai.

Điều Ông khinh công tuyệt thế, chỉ nhún chân đã bay qua đầu hàng người ngồi phía trước, vượt khoảng cách hơn ba trượng, với tư thế kỳ quái, cứ như bị ai quăng đi.

Đáng lẽ phải rơi xuống, thế mà những cú đập tay, đập chân loạng xạ kia lại giúp lão bay tiếp đến mép lôi đài. Điều Ông hạ thân xuống, loạng choạng như sắp ngã. Động tác ấy khô hài khiến quần hào phì cười. Nhưng Huyết Ấn Thần Quân không cười nổi khi thấy đối phương nhảy xa đến bốn trượng, một kỷ lục chưa hề có trong lịch sử võ lâm.

Dương lão vừa đứng yên đã quay xuống ngoác miệng cười :

- Con bà nó. Đứa nào ném lão phu lên đây vậy?

Nói xong, lão thận trọng bám mép đài vụng về trèo xuống. Mọi người tưởng thực ôm bụng cười nôn ruột.

Nhưng bất ngờ Điều Ông lại trèo lên và dõng dạc nói :

- Đã lỡ lên thì cũng phải đánh một trận cho sưng tay để sau này có thể khoe với con cháu rằng mình đã từng lên tranh chức Minh chủ Võ Lâm.

Lão vòng tay khúm núm nói với ban giám đài :

- Lão phu là Điều Ông Dương Nghi Chiếu xin có lời vấn an chư vị và gia quyến.

Đám hòa thượng, đạo sĩ kia chỉ còn cách cười trừ. Đại Phúc Cái đứng lên nói :

- Điều Ông danh vọng cao vời, xứng đáng là đối thủ của Khang thân quân. Xin mời.

Quần hùng đang cười sặc sụa vội nín bật, xầm xì bàn tán. Thiên hạ vẫn đồn rằng Điều Ông có thể bay lượn như chim, võ công rất cao siêu.

Huyết Ấn Thần Quân rời ghế vòng tay chào :

- Nghe danh đã lâu, mời Dương lão ca chi giáo cho vài chiêu.

Điều Ông vênh mặt :

- Không sao. Lão phu sẵn sàng dạy cho ngươi vài trăm chiêu. Ngươi hãy chú ý nhé.

Vừa dứt lời. Điều Ông bốc lên không trung, liên tục giáng xuống những đạo chưởng phong không màu sắc, không tiếng động. Chỉ khi chạm vào màn Huyết Ấn chưởng mới phát ra tiếng nổ vang rền.

Thần quân kinh hãi, biết đối phương có công lực thâm hậu hơn mình, vội dồn toàn lực chống đỡ. Thân hình Điều Ông không hề rơi xuống sàn đài, cứ mượn lực phản chấn mà bay lượn mãi.

Quần hùng chứng kiến tuyệt học vô thượng kia phần khởi hoan hô nhiệt liệt. Đến chiều thứ một trăm thì dải cột tóc của Thần quân bị đánh bung, búi tóc xoắn ra lò xo phủ mặt. Kể từ lúc ấy, Khang Nhẫn liên tục trúng đòn, màn cương khí hộ thân rung chuyển, xương cốt đau nhức vô vàn. Nhưng người ngoài không thể biết được việc này.

Thấy mưu đồ bao năm sắp tan tành, Thần quân điên tiết dồn toàn lực vào chiêu Huyết Ấn Vân Thiên máu in trời mây vẽ lên ngàn sóng chưởng đỏ bùng chụp lấy thân hình Điều Ông. Chưởng kinh chạm nhau nổ như sấm, Điều Ông như cánh diều đứt dây bay xuống dưới đài, không biểu sao lại rơi đúng vào vai Thiên Cơ.

Lão đứng trên vai chàng ngoác miệng chửi :

- Này lão họ Khang kia. Lão phụ tận tâm chỉ giáo, sao lão lại muốn giết sư phụ?

Huyết Ấn Thần Quân bán tín bán nghi, không hiểu vì sao mình lại thắng được lão già cổ quái kia. Khang Nhẫn tư lự đưa tay vuốt râu để suy nghĩ thì phát hiện chùm râu cằm đã rụng sạch.

Quần hùng cũng đã nhìn thấy, cười vang chế nhạo :

- Làm gì còn sợi nào mà vuốt?

Vân Trúc Tử cũng tủm tỉm cười khi thông báo :

- Khang Nhẫn thần quân thắng trận thứ hai.

Khang Nhẫn chợt thức ngộ rằng mình đang rơi vào một cái bẫy vô hình, nhưng lòng cao ngạo và tham lam không cho phép lão rút lui. Thần quân cố bình tâm, nuốt liền năm viên linh đan, ngồi xếp bằng trên sàn đài mà điều tức, chữa trị những vết thương do Điều Ông gây nên.

Lão giật mình mở mắt vì tiếng của người mới lên đài :

- Lão phu là Trầm Hạo Liệt xin được phép thượng đài.

Đại Phúc Cái nói :

- Hậu duệ của Bắc Đẩu thư sinh thì phải đủ tư cách tranh ngôi Minh chủ, mời Trầm lão đệ.

Khang lão đã khôi phục đầy đủ chân khí, đứng lên ngạo nghễ nói :

- Hạo Liệt. Người còn mặt mũi nào mà vác mặt đến đây nữa?

Họ Trầm ngửa cổ cười dài, tiếng cười chấn động cả vùng núi Ngọc Nữ Phong, biểu lộ một công lực cao thâm vô lượng.

Lão gằn giọng :

- Kể sĩ ba ngày không gặp là đã khác. Hôm nay lão phu sẽ lấy mạng lão để rửa mối hận đời Đại Nham.

Huyết Ấn Thần Quân sinh lòng cảnh giác, vận đủ mười hai thành công lực vào song thủ, khiến đôi bàn tay đỏ rực màu máu. Quần hùng ồ lên kinh ngạc khi thấy thân Trầm Hạo Liệt tỏa màn khí trắng bạc, còn song thủ lóng lánh như thủy ngân. Khang Nhẫn hiểu ngay đối phương đã luyện thành Hóa Huyết Tán Công nhưng không dám mở miệng hô hoán. Các Chưởng môn Bạch đạo thì thở dài rầu rĩ.

Song phương gần như xuất thủ cùng một lượt, chưởng phong cuộn cuộn xoắn vào nhau nổ vang rền. Càng lúc luồng khí độc thủy ngân càng tỏa rộng, bao trùm cả lôi đài, khiến ban giám đài cũng phải rời chỗ. Huyết Ấn Thần Quân điên cuồng vẫy vùng như con cá mắc lưới nhưng không sao thoát ra được để đổi hơi. Hóa Huyết thần chưởng quỷ dị và độc ác tuyệt luân, chỉ trúng một đòn là vong mạng, vì vậy Thần quân không dám liều lĩnh.

Nhưng cũng đến lúc phải đổi mạng, Thần quân xông thẳng đến, xuất chiêu "Huyết Ảnh Trùng Lai". Hàng trăm chưởng ảnh nối nhau công phá tâm thất đối phương.

Hạo Liệt thấy kẻ địch đã liều nên đành phải lùi nửa trượng. Khang Nhẫn nhân dịp ấy tung mình lên không trung hít một hơi dưỡng khí trong sạch rồi lao xuống tấn công.

Nhưng chỉ được bốn trăm chiêu thì độc khí khủng khiếp kia đã thấm dần vào chân lông Thần quân và phát tác. Khang Nhẫn chợt thấy không gian quanh mình có sắc hồng, tim đập mạnh và chân khí bế tắc. Lão chưa kịp nhảy xuống đài cầu sinh thì đã trúng liền bốn chưởng, ngã lộn trên sàn lôi đài. Những vết chưởng thương kia lan dần ra khắp nơi, đau đớn vô cùng. Đồng thời tâm trí Khang lão cũng mê muội đi, lão lộn rên xiết thảm thiết, thân thể tan dần thành máu đen.

Quần hùng chết lặng trước cảnh tượng kinh hoàng, ghê rợn, lòng vô cùng chán ghét Hạo Liệt. Nhất là khi họ Trầm đắc ý cười vang và kiêu ngạo thách thức :

- Xin mời đồng đạo lên chỉ giáo cho Trầm mỗ.

Thiên Cơ định lên nhưng Bốc Thần lại bảo :

- Cơ nhi đừng vọng động. Lão phu đã gieo quẻ, biết chắc hôm nay Hạo Liệt sẽ thất bại và võ lâm sẽ xuất hiện một ma vương khác.

Điều Ông cũng nói :

- Cơ nhi chưa đủ sức giết Hạo Liệt đâu. Người phải rèn luyện thêm một năm nữa.

Thiên Cơ đành phải tuân mệnh nhưng lòng đau như cắt. Hạo Liệt đã về chỗ ngồi trên chiếc ghế thủ đài, mặt lộ rõ vẻ đắc ý phi thường.

Hai khắc sau lão đứng lên ngạo nghễ nói :

- Nếu không còn ai thượng đài, mong ban giám đài công nhận Trầm mỗ là Minh chủ võ lâm.

Năm Chưởng môn nhìn nhau cay đắng, nhỏ to bàn bạc. Nhưng Phương trượng Vân Quang vừa đứng lên định công bố thì trên không trung có tiếng nói vọng đến :

- Khoan đã! Còn có Hách mỗ đây!

Một cánh chim bằng to lớn lao vút xuống đáp trên sàn lôi đài. Đó là một

lão già áo đen nhỏ bé, tóc hoa râm, tuổi độ bảy mươi. Đôi mắt lơnh lấp lánh những tia nhìn xảo quyệt, tàn ác.

Và con người thần bí nhất võ lâm tự giới thiệu :

- Lão phu là Phi Điều hội chủ Hách Nhân Bình, đến đây để tranh ngôi Minh chủ.

Hạo Liệt cau mày nhưng chẳng nói gì giả như không hề quen biết họ Hách.

Nhưng Thiên Cơ thì không nhịn nổi nên đã hỏi Điều Ông :

- Sư phụ! Chẳng lẽ võ công của Hách Nhân Bình còn cao cường hơn cả Huyết Ấn Thần Quân?

Dương lão tổ thở dài gật đầu :

- Mười lăm năm trước lão phu cỡi con chim đi dạo, tình cờ phát hiện cửa sau lăng mộ Võ Lâm Chi Vương nên đã vào lấy hết di vật của Bộc Huy Hoàng, chỉ để lại pho Bí Phổ không chữ và viên Tỵ Hỏa thần châu. Lão phu đã cho Hách Nhân Bình uống viên Xích Long nội đan nên y có đến trăm năm công lực. Nhưng bảy chiêu Nam Hải kiếm pháp không đủ để y hài lòng. Nhân Bình bèn hạ độc thủ, tra tấn lão phu để hỏi vị trí mộ. Lão phu không chịu nói, bị giam đung mười năm thì Cơ nhi xuất hiện. Giờ đây bản lĩnh họ Hách còn cao hơn cả lão phu nữa.

Thiên Cơ mỉm cười trấn an :

- Sư phụ đừng buồn. Dẫu sao thì họ Hách làm Minh chủ vẫn tốt hơn lão ma vương khát máu Hạo Liệt.

Bốc Thần xen vào :

- Tướng mạo Hách Nhân Bình hắc ám, không sống quá ba năm nữa đâu. Dương lão ca cứ yên lòng.

Lúc này, Phương trượng chùa Thiếu Lâm đang nói :

- Hách thí chủ cầm đầu tổ chức sát thủ, giết người vì tiền bạc, xét qui củ của võ lâm thì không xứng đáng tranh ngôi Minh chủ.

Hách Nhân Bình đuổi con chim bằng đi rồi hỏi lại :

- Thế liệu Trầm Hạo Liệt có đủ tư cách không?

Thiền sư gật đầu :

- Có đủ.

Hách Nhân Bình phá lên cười :

- Nếu thế thì lão phu còn xứng đáng hơn nhiều. Hạo Liệt muốn Phi Điều hội giết vợ chồng Trầm Thiên Toàn, tội lỗi rành rành. Lão phu chỉ vì sinh kế nên xem ra cũng thẳng đáng trách.

Toàn trường ồ lên trước lời tự thú của Hách Nhân Bình, nhìn Hạo Liệt với ánh mắt khinh bỉ.

Hạo Liệt cười nhạt :

- Đừng vu khống uổng công nếu không bằng chứng.

Họ Hách rút thanh kiếm bên hông giơ cao :

- Thanh Bắc Đẩu thần kiếm này là bằng chứng lão đã tráo kiếm của Thiên Toàn để trả công cho ta.

Trong lúc hai bên tranh cãi thì Trí Nang Tú Sĩ đã kịp cho người lên bỏ nhỏ với ban giám đài.

Đại Phúc Cái đứng dậy nói oang oang :

- Thôi đừng cãi nhau nữa. Ban giám đài chấp thuận cho Hách tức hạ thượng đài.

Hách Nhân Bình vòng tay cảm tạ rồi rút kiếm thủ thế. Lát sau lưỡi kiếm đỏ hồng lên như đang nằm trong lò rèn. Cử tọa kinh hãi trở mắt theo

dối.

Điều Ông giải thích :

- Đấy chính là Địa Hỏa thần công của Võ Lâm Chi Vương.

Thiên Cơ tự hiểu mình không phải là đối thủ của họ Hách, nhất là khi không có Vô Tình kim kiếm trong tay. Chàng thầm lo lắng, chẳng hiểu vì sao Hân Thiếu Phụng lại lỗi hẹn, không đến đại hội này. Phải chăng nàng đã bại vong trước Độc Nhãn Tiên Nương?

Trên lôi đài, Hạo Liệt và Nhân Bình đã vào trận. Nhờ viên Xích Long nội đan nên họ Hách không sợ độc chưởng Hóa Huyết. Cả thanh kiếm đỏ rực kia cũng là khắc tinh của tà công. Khí độc chạm vào kiếm quang cháy xèo xèo nhưng Nhân Bình cũng chẳng dám mạo hiểm để chưởng kinh đánh vào da thịt. Hạo Liệt bị phản phúc, lòng căm giận, chẳng kể gì đến tử sinh, lao vào đối thủ. Trận chiến cân bằng được ba khắc thì chuyển biến. Hách Nhân Bình bay vút lên không xuất chiêu “Nguyệt Minh Hải Dạ”, đẩy lùi đối thủ rồi đánh tiếp chiêu “Thái Châu Vân Đạm” chặt đứt bàn tay tả Hạo Liệt, và kết liễu bằng chiêu “Hải Yến Kiếm Đông Phong”.

Hạo Liệt trúng ba kiếm vào ngực, ngã ngửa ra sàn, giãy giụa mấy cái rồi nằm im.

Thiên Cơ mang mặt nạ, nhảy lên lôi đài, lặng lẽ ôm xác chú ruột xuống. Hách Nhân Bình nhìn theo nhưng không nhận ra chàng. Thiên Cơ không trở lại chỗ cũ mà rời khu đại hội, đến chỗ vắng mới dừng chân, đặt Hạo Liệt xuống.

Chàng thăm mạch, nhận ra lão chưa chết hẳn, liền nhét vào miệng năm viên Hồi Sinh đan và truyền công bổ trợ. lát sau, Hạo Liệt mở mắt, ngơ ngàng nhìn gương mặt đầy sẹo.

Thiên Cơ gỡ mặt nạ ra và nói :

- Nhị thúc. Tiểu diệt là Trâm Thiên Cơ đây.

Lão không giật mình mà lại mỉm cười, thều thào :

- Ta đã đoán ra từ lâu rồi. Lão phu chết là đáng tội, chỉ mong người rộng lượng bảo bọc Nhị Thấm và Mẫn nhi. Ta gả nó cho người đấy.

Dứt lời, lão hộc máu đoạn khí. Điều Ông và những người khác cũng đã ra đến, bụi ngùi nhìn thi thể đẫm máu của Hạo Liệt. Ngay trưa hôm ấy, bọn Thiên Cơ đưa quan tài Hạo Liệt xuôi Nam, mười hai ngày sau thì về đến Nghi Xương.

Tang lễ được cử hành long trọng ở Mực gia trang nhưng không có người ngoài tham dự vì ngoài linh cữu và bài vị của Hạo Liệt còn có bài vị và di cốt của Thiên Toàn, Lý Dĩ và Phó Tương Như. Không ai tiết lộ lời thú tội của Hạo Liệt, chỉ nói ra ý nguyện gả Hiếu Mẫn cho Thiên Cơ mà thôi.

Thấm thị được biết Thiên Cơ là cháu ruột mình, lòng vô cùng sung sướng. Tuy nhiên, bề ngoài thì Thiên Cơ vẫn cứ mang họ Mực để tránh sự chú ý của Hách Nhân Bình. Chàng phải có thời gian rèn luyện mới mong giết được lão.

Mục Tử Phát đã thông tri cho Tri phủ Hồ Bắc biết sự hiện diện của Công chúa Bảo Châu ở Mực gia trang. Do vậy, lão ta đã điều hai ngàn quân đến lập trại quanh nhà họ Mực để khỏi mất đầu.

Sau ngày tang lễ, cả nhà họp lại bàn bạc kế sách, không phải trong nhà mà là ở ngoài vườn hoa.

Điều Ông bảo :

- Cơ nhi hãy thi triển bảy chiêu Nam Hải kiếm pháp cho ta xem thử.

Thiên Cơ tuân lệnh, dùng thanh kiếm của Bảo Châu mà thi thử sở học. Ai cũng nhiệt liệt tán thưởng nhưng Điều Ông lại nói :

- Về mặt chiêu thức thì con chỉ kém Hách Nhân Bình chút ít, như vậy cũng đủ thua rồi. Không thể lấy sở đoản của mình mà đánh sở trường của người được. Từ nay con hãy khổ luyện Long Hồ thần thức và Phi Hoàn thất thập nhị thủ, chắc chắn sẽ thắng được họ Hách. Vì người thuộc lâu Nam Hải kiếm pháp, trong khi y không biết gì về sở học của người cả.

Lời phân tích hợp lý này khiến mọi người đều phấn khởi, an tâm, cùng nhau vào sảnh dùng cơm chiều. Trầm nhị nương xuất hiện sau cùng. Bà trao cho Thiên Cơ một quyển sách cũ kỹ và nghiêm giọng :

- Cơ nhi. Đây là pho Đại Hùng kiếm phổ của dòng họ Trầm. Người là người thừa kế duy nhất, hãy học lấy mà trùng hưng Bắc Đẩu môn.

Thiên Cơ xúc động nhận lấy. Bữa tiệc vui vẻ nhưng không ồn ào vì đang trong thời kỳ tang chế.

Cốc Dao Trì nũng nịu hỏi :

- Dương sư phụ. Thế số châu báu của Võ lâm Chi Vương mà người lấy được đâu rồi?

Dương Nghi Chiếu nhăn nhó :

- Làm gì có. Té ra Bộc Huy Hoàng là bậc đại thiện nhân ẩn mặt, đã đem tài sản chuẩn tế những cuộc thiên tai trong suốt trăm năm đời ông. Lão ta chỉ để lại có một viên ngọc là Tỵ Hỏa thần châu, hiện ở trong tay Tuyết Sơn lão tổ.

Ngốc Kim Cang Hồ Hoàng Tôn bỗng nói :

- Cơ nhi. Thế còn chiêu kiếm mà tổ phụ hai họ Hồ, Phó được Võ Lâm Chi Vương truyền lại thì sao?

Thiên Cơ ngượng ngùng đáp :

- Đồ nhi đã khổ công tìm hiểu và luyện thử nhưng thất bại.

Độc Thiên Vương hiếu kỳ hỏi :

- Sao lại còn chiêu kiếm nào nữa vậy?

Ngốc Kim Cang bèn kể lại căn nguyên. Điều Ông vỗ đùi :

- Tuyệt diệu thực. Có lẽ đấy là khắc tinh của Nam Hải kiếm pháp. Sáng

mai bọn lão phu sẽ cùng Cơ nhi nghiên cứu.

Trong những ngày kế tiếp, Thiên Cơ ra sức khổ luyện thủ pháp cách không chưởng, cách không chỉ lực và thuật phóng Phi Hoàn. Giờ đây, Thiên Cơ đã có thể thao túng vòng sắt trong phạm vi nửa trượng, biến hóa như ma thuật. Thiết hoàn theo chưởng kinh bay ra và bị hút trở lại theo ý muốn chủ nhân.

Điều Ông cũng dạy thêm cho chàng thân pháp Thần Ưng Ngự Phong để tăng cường khả năng chiến đấu cũng như đào tẩu.

Lão cười bảo :

- Người lớn lên trong từng hoang vắng chắc đã biết luật sinh tồn của tự nhiên là bỏ chạy để bảo toàn mạng sống. Người mà sinh cường, uổng mạng vì tự ái hay hư danh thì sáu nữ nhân kia sẽ bỏ cho ai?

Việc luyện võ trở thành phong trào trong Mục gia trang. Cả Tiểu công chúa, Lan Quỳnh, Xuân Nghi cũng năn nỉ đòi Điều Ông dạy bảo. Và Dương lão đã chỉ định Hiểu Mẫn chỉ dạy cho các nàng dâu họ Trầm pho Đại Hùng kiếm pháp. Hai gã Bất Bão Vũ Sĩ và Tiểu La Hán thì lại phải luyện khinh công vì đây là điểm yếu của họ.

Cảnh bình yên chỉ kéo dài được bảy ngày thì hung tin bay về. Đệ tử Cái bang đến báo rằng Minh chủ võ lâm Hách Nhân Bình đã tiếp thu cơ nghiệp Huyết Ấn bang, đổi tên thành Hồng bang, cho Hồng Liên hội chủ Phạm Dật Trì làm Bang chủ. Nhưng trong thực tế Hồng bang do Hách Nhân Bình thống trị. Hồng bang ra sức hà hiếp các bang hội võ lâm, vợ vét tài sản của họ dưới sự che chở của Minh chủ. Tử Phượng cung ở Đại Ba sơn cũng qui phục Hồng bang.

Trí Nang Tú Sĩ bảo gã hóa tử về phân đà Nghi Xương nghỉ ngơi, chờ thư phúc đáp.

Ông triệu tập mọi người trong chính sảnh để bàn tính kế sách.

Điều Ông nghe xong bật thốt :

- Đàn chim Phượng Hoàng của Tử Phượng cung chính là khắc tinh của lũ

chim điểu mà Hách Nhân Bình nuôi dưỡng. Chúng ta phải giành lại Tử Phượng cung mới mong thắng nổi Điểu bang.

Độc Thiên Vương tán thành :

- Xem tình hình thì con vợ nhỏ của Thiên Cơ đã thất bại trong việc kế vị ngôi Cung chủ, và giờ đây Độc Nhãn Tiên Nương đang nắm quyền. Nếu Hân Thiếu Phụng còn sống và chỉ bị giam cầm thì chúng ta sẽ giải thoát cho ả và đưa lên làm Cung chủ.

Bốc Thần ra hiệu cho mọi người im lặng rồi nhắm mắt bắm độn. Lát sau lão thở phào :

- Hay lắm! Hân nha đầu vẫn còn sống!

Thiên Cơ thở phào :

- Nếu thế thì vẫn bối sẽ đi Tần Lĩnh ngay mới được.

Nhan Tranh ứng tiếng :

- Thuộc hạ thông thuộc địa hình Đại Ba sơn, xin được tháp tùng công tử.

Trí Nang Tú Sĩ xua tay :

- Khoan hãy tranh giành, để lão phu bày binh bố trận cái đã.

Lão hấn giọng :

- Theo ý lão phu thì Thiên Cơ và Nhan Tranh cứ đi trước để do thám tình hình.

Lực lượng thứ hai chỉ độ ba mươi cao thủ hạng nhất sẽ ghé núi Hoa Sơn nhờ họ hỗ trợ.

Nếu xuất phát quá đông sẽ gây sự chú ý của Điểu bang.

Lão nói rất chí lý vì Hách Nhân Bình không dám tấn công Mục gia trang nhưng vẫn cho người giám sát chặt chẽ ở các cửa thành.

Đang thảo luận thì ngoài vườn hoa có tiếng chim đập cánh phành phạch. Thiên Cơ nhanh chân lao vút ra, nhìn thấy con chim Phụng Hoàng có người cưỡi. Nữ nhân nhỏ nhắn kia chính là một trong ba tỳ nữ của Thiếu Phụng, đã từng gặp Thiên Cơ ở đường Kiếm Môn.

Thấy chàng, ả chạy đến quỳ xuống khóc lóc :

- Phò mã ơi. Công chúa hiện đang bị giam trên đỉnh Đại Ba sơn. Tiểu tỳ liều mạng lấy trộm linh thuốc đến đây rước Phò mã đi giải cứu Công chúa.

Thiên Cơ ôn tồn trấn an :

- Nàng đừng khóc nữa. Ta cũng định đi đến Tử Phượng cung đây. Hãy vào trong nhà để bàn kế hoạch chu toàn.

Ả nhoẻn miệng cười :

- Nô tì là Vũ Hương Tâm, Phò mã cứ gọi là Tâm nhi.

Vào đến khách sảnh, Tâm nhi lễ độ nghiêng mình chào cả nhà vì không biết thân phận từng người mà xưng hô. Thiên Cơ bảo ả ngồi xuống để thuật lại đầu đuôi.

Lan Quỳnh tế nhị rót trà mời mọc. Tâm nhi uống liền ba chén vì quá khát. Ả nhìn chăm chú Lan Quỳnh rồi bật thốt :

- Dung mạo của tiểu thư rất giống Công chúa của nô tì.

Lan Quỳnh thâm hiểu ngay rằng Thiên Cơ yêu mình tha thiết, lấy Thiếu Phụng chỉ vì nàng có dung mạo giống mình.

Thiên Cơ nóng ruột hỏi :

- Tâm nhi kể đi. Lát nữa ta sẽ giới thiệu sau.

Tâm nhi liến thoắng thuật :

- Hôm ấy, Công chúa về đến Đại Ba sơn thì Cung chủ đã tạ thế. Độc Nhãn Tiên Nương liền ra mặt giành ngôi, đấu với Công chúa. Nhờ thanh bảo kiếm của Phò mã cho mượn mà Công chúa thắng thế. Nào ngờ, trong số đệ tử của bốn cung có kẻ lén phóng Tử Phượng thoa ám toán nên Công chúa gục ngã. Tiên nương không dám giết Công chúa vì sợ đệ tử bốn cung phản nộ, bèn giam nàng trên một bình đài ở độ cao ba trăm trượng. Toán gác tù đều là tay chân thân tín của bà ta.

Trí Nang Tú Sĩ hỏi ngay :

- Thế việc Tử Phượng cung quy phục Điều bang là thực hay hư?

Tiểu Tâm gật đầu :

- Bẩm lão tiên bối. Việc ấy có thực vì Độc Nhãn Tiên Nương tên Hách Mộng Quân, là em họ của Minh chủ Hách Nhân Bình.

Điều Ông xác nhận :

- Có lẽ đúng vì Nhân Bình từng nói rằng mình có một cô em chú bác.

Thiên Cơ hỏi Tâm Nhi :

- Ta nặng đến hơn trăm cân, làm sao cỡi chim được?

Điều Ông ứng tiếng :

- Để lão phu đi trước giải cứu Phụng nhi. Cỡi chim là nghề của ta.

Nhưng Tiểu Hà từ ngoài chạy vào hét lên :

- Mẫu thân ơi. Con chim đuôi dài kia ngã lăn quay rồi.

Điều Ông biến sắc chạy ra xem, cả nhà đi theo. Con Phụng Hoàng xinh đẹp kia đang ngắc ngoải vì kiệt sức.

Điều Ông xem xét rồi nói :

- Không sao. Chỉ sau vài ngày nữa là nó sẽ khỏe lại thôi.

Tâm nhi lộ vẻ hối hận :

- Nô tì vì nóng ruột nên bắt nó bay không nghĩ, chẳng ăn uống gì cả.

Nửa đêm hôm ấy, Thiên Cơ và Độc Hồ Điệp âm thầm xuất trang. Nhờ sự chỉ dẫn chi tiết của Tiểu Tâm nên Nhan Tranh không cần phải đi một lượt với Thiên Cơ nữa.

Thay vào đó là Cốc Dao Trì có võ công cao siêu hơn Tần Lĩnh Quái Khách.

Hai người vượt tường thành, đến địa điểm đóng quân của Bát Quái môn mà lấy ngựa. Hồng bang hoàn toàn không biết cơ sở bí mật này. Đồng thời, Thiên Cơ chuyển cho Bát Quái môn chủ một phong thư, bảo Mạch Ly Sơn phân tán nhỏ, đưa quân về tiềm phục gần núi Kiều Sơn, chờ ngày tấn công Tổng đàn Hồng bang.

Phu thê Thiên Cơ phi ngựa như bay, hóa trang để che mắt đối phương. Tình bạn trước đây mau chóng biến thành tình yêu nhờ những cuộc ái ân nồng thắm dọc đường thiên lý. Đôi hiệp lữ chia xẻ cảnh màn trời chiếu đất, lấy áo choàng làm nệm, lấy thân xác nhau là chăn đắp.

Sau bốn lần thay ngựa, họ mất đúng mười một ngày để đến chân rặng Tần Lĩnh, nơi có ngọn Đại Ba sơn cao hơn ngàn trượng. Tần Lĩnh cũng là nơi phát nguyên của con sông Hán Thủy. Bất cứ dòng sông nào cũng được hình thành từ lượng nước của hàng trăm con suối chảy từ núi cao xuống. Do vậy, vùng chân núi phía nam rặng Tần Lĩnh có rất nhiều suối, và bách tính định cư, sinh sống trên những mảnh đất giữa hai dòng suối.

Sơn trấn dưới chân ngọn Đại Ba sơn có tên là Lâm Tuyền, có suối chảy qua và cách cánh rừng bạt ngàn chẳng bao xa.

Ả cung nữ Tiểu Tâm đã chỉ rõ địa điểm nương náu an toàn nên vợ chồng Thiên Cơ chờ đến lúc trời nhá nhem tối mới ghé vào Vọng Lô lầu điểm trong trấn Long Tuyền.

Điểm chủ họ Lâm là cha ruột của Tiểu Vân, một cung nữ trung thành với

Hân Thiếu Phụng. Và may thay, phe Độc Nhãn Tiên Nương không biết điều này.

Nhận được thư và tín hiệu là đôi bông tai của Tiểu Tâm, lão vui vẻ đón tiếp, sai người nhà sắp xếp phòng ngủ. Nếu bọn Thiên Cơ ghé nơi khác thì chỉ nửa khắc sau Tử Phượng cung đã biết tin. Trấn Lâm Tuyên đây đây những tai mắt của họ.

Hai người tắm gội qua loa, ăn thật no và xách lương khô, dây chảo, đuốc thông đi vào rừng. Tử Phượng cung nằm ở phía chính Nam chân núi Đại Ba sơn, nên Thiên Cơ phải đi vòng qua.

Lâm lão sinh trưởng ở đây nên đã chỉ dẫn cặn kẽ từng con đường mòn trong rừng, từng đoạn sơn đạo để lên. Phu thê Thiên Cơ lên cây đánh một giấc, chờ trời sáng mới vượt rừng. Khi bình minh ló dạng, đôi uyên ương xuống suốt rửa mặt, lót dạ bằng lương khô rồi khởi hành. Trưa hôm ấy, hai người đến chân núi Đại Ba sơn.

Thiên Cơ nhìn những giọt mồ hôi trên gương mặt hồng hào của ái thê, sinh lòng bất nhẫn nên bảo rằng :

- Ba trăm trượng đường núi rất gian nan, Trì muội cứ ở dưới này chờ ta cũng được.

Ta thấy nàng có vẻ mệt mỏi rồi đấy.

Dao Trì đỏ mặt liếc chàng trách :

- Lỗi này là của tướng công, có đêm nào chàng chịu tha cho thiếp đâu?

Thiên Cơ cười mát :

- Ta sợ nàng phân bì nên chẳng dám lơ là nhiệm vụ trượng phu.

Dao Trì thẹn chín người, dấm thình thịch vào ngực Thiên Cơ rồi ngún nguẩy đi trước. Nhưng chỉ được vào chục trượng, Thiên Cơ đã vượt qua, để lại một đầu dây chảo.

Đầu kia chàng buộc vào bụng mình, Dao Trì sẽ nương theo đấy mà lên.

Thỉnh thoảng Thiên Cơ phải dừng lại nghỉ ngơi vì Dao Trì cần lấy lại sức. Lúc ấy, chàng tìm chỗ tương đối bằng phẳng, kéo nữ nhân lên, cùng ăn uống và tán gẫu.

Dao Trì thấy phu tướng chẳng có giọt mồ hôi nào, khi dựa vào chàng lại nghe mát rượi, nàng rất lấy làm quái lạ.

Chiều hôm sau hai người mới lên đến bình đài, nơi có thạch động giam giữ Thiếu Phụng. Họ áp sát, lắng nghe mà chẳng thấy động tĩnh gì cả.

Thiên Cơ cau mày tự hỏi :

- Một là bọn gác tù lén bỏ đi chơi, hai là Độc Nhãn Tiên Nương đã dời Thiếu Phụng đi nơi khác.

Chàng cùng Dao Trì nhảy xuống bình đài, thận trọng từng bước tiến về phía cửa hang nơi vách hướng Bắc. Dưới chân họ là thảm lá khô, cỏ khô rất dày, kêu lên rảng rặc vì bị giẫm đạp, thế mà chẳng có ai hô hoán cả. Hai người đến được cửa hang đá, bên trong rất tối tăm và sâu hun hút.

Dao Trì lão luyện giang hồ liền cảnh báo :

- Tướng công hãy coi chừng cạm bẫy.

Thiên Cơ dừng bước, vận công lắng nghe. Quả thực cuối hang có tiếng động chứ không hoàn toàn yên tĩnh. Chàng quay lại bảo :

- Trì muội ở ngoài cảnh giới, mình ta vào được rồi.

Dao Trì gật đầu, rút cây Huyền Cơ Thiết Địch chĩa ra ngoài. Thiên Cơ cầm Thiết hoàn dọ dẫm từng bước. Chàng ngạc nhiên khi thấy trong hang cũng trải đầy lá khô.

Thiên Cơ đánh hơi được tai họa nhưng không thể không vào để tìm Hân Thiếu Phụng.

Tham lá khô chỉ ăn vào cửa hang độ ba trượng. Thiên Cơ nhìn rõ sàn hang trơ đá nên yên tâm rảo bước. Thêm vài trượng, chàng phát hiện một chiếc lồng sắt ở sát vách động, trong có một nữ nhân thon gầy

đang nằm sóng soài trên ổ rơm. Gương mặt lem luốc kia đúng là của Hân Thiếu Phụng.

Thiên Cơ mừng rỡ tung Thiết hoàn chặt gãy ổ khóa, mở cửa lồng. Đúng lúc ấy, hàng loạt tiếng nổ lóc bóc từ phía ngoài vọng vào cùng với tiếng thét kinh hoàng của Dao Trì. Thiên Cơ quay ra thấy cửa hang là một biển lửa. Chàng mừng rỡ khi thấy Dao Trì đã kịp phóng qua thảm lá đang bốc cháy ở đầu hang để vào trong.

Thiên Cơ chờ ái thê qua khỏi, chạy đến vung chưởng quạt bay đồng lá đổ rục dần dần chúng ra cửa hang. Nếu không có công phu cách không chưởng thì chàng không thể làm được như vậy. Thiên Cơ đẩy liền hàng trăm chưởng, dọn đường đến cửa hang và tiếp tục xua khói ra ngoài. Dao Trì thấy phu tướng phản ứng nhanh nhẹn, thần lực tuyệt luân, lòng cũng đỡ khiếp sợ. Nàng vào lồng bồng Thiếu Phụng ra, đến đứng sau lưng Thiên Cơ.

Dao Trì ngạc nhiên khi thấy người chàng tỏa hơi mát rượi liền hỏi :

- Tướng công. Chàng có thấy nóng nực gì không?

Câu này đã nhắc nhở Thiên Cơ. Chàng giật mình đáp :

- Lạ thực. Ta chẳng thấy nóng nực gì cả.

Dao Trì thông minh tuyệt đỉnh nên hiểu ngay căn do. Nàng liền nói :

- Hay là do Tuyết Sơn lão tổ đã âm thầm cho chàng nuốt Ty Hỏa thần châu nên mới có hiện tượng này?

Thiên Cơ thấy có lý liền dừng tay, bước thử ra phía trước. Quả nhiên chàng đi đến đâu thì lửa dạt ra. Thiên Cơ vui mừng vô hạn, quay lại nói :

- Ta sẽ bồng Thiếu Phụng còn nàng trèo lên lưng.

Dao Trì mau mắn thi hành. Thiên Cơ vận công dồn hết chân khí ra bảo vệ châu thân, che chở luôn cho hai ái thê, rồi lướt đi như gió thoảng. Ba người ra khỏi biển lửa mà chẳng cháy một sợi lông nào cả.

Thiên Cơ nhanh chóng đi theo đường cũ. Dao Trì đạ tự động nhảy xuống mà chạy theo. Đến một đoạn sườn núi bằng phẳng, hai người dừng chân nhìn nhau cười khanh khách.

Thiên Cơ đặt Thiếu Phụng xuống xem xét. Người con gái bất hạnh này bị điểm huyết và kiệt sức vì ăn uống thiếu thốn. Dao Trì mau mắn lấy túi nước để Thiên Cơ cho Thiếu Phụng uống Hồi Sinh đan. Trong lúc Thiên Cơ suy nghĩ cách giải huyết thì nàng cởi y phục nạn nhân, dùng khăn ướt lau sơ cơ thể và cho mặc quần áo của mình.

Dao Trì tinh nghịch vuốt ve đôi ngực Thiếu Phụng rồi hỏi :

- Tướng công xem ngực của ai đẹp hơn?

Thiên Cơ phì cười :

- Nàng thật quá lắm. Cũng chỉ vì chuyện ngực lớn ngực nhỏ này mà ta đã phải đau khổ suốt mấy tháng trời.

Dao Trì sượng sùng, nhớ lại lỗi lầm của mình.

Thiên Cơ đã tìm ra phương thức giải huyết. Thận trọng điểm lần lượt mười lăm huyết đạo trước sau.

Thiếu Phụng hồi tỉnh, hé rèm mi nhìn gương mặt Thiên Cơ. Lúc đã thấy rõ, nàng sa lệ thì ào :

- Tướng công. Thiếp đang mơ hay tỉnh.

Năm ngày sau, Hân Thiếu Phụng hồi phục đủ mười phần thì Tần Lĩnh Quái Khách Nhan Tranh cải trang tìm đến Vọng Vân lữ điểm. Gã báo rằng ba mươi cao thủ Mục gia trang và một trăm đạo sĩ phái Hoa Sơn đã tụ quân trong cánh rừng Hồ Lâm, cách trấn Lâm Tuyền sáu dặm.

Thiên Cơ bảo gã về đưa lực lượng đến để tấn công Tử Phượng cung vì Hân Thiếu Phụng đã cứu thoát. Số đệ tử trung thành với nàng đã được thông tri, đang chờ ngày quật khởi lật đổ Độc Nhãn Tiên Nương.

Nhan Tranh mừng rỡ đi ngay. Rạng sáng ngày đầu tháng sáu, đoàn

quân của Thiên Cơ tiến vào Tử Phượng cung một cách rất êm thấm. Số môn nhân trung thành với Hân Thiếu Phụng đã mở cửa đón họ vào.

Độc Nhãn Tiên Nương đã khôn ngoan trèo lên lưng Phượng Hoàng chạy trốn, mang theo thanh Vô Tình kim kiếm. Nhưng Thiếu Phụng và Điều Ông đã lấy hai con chim khác đuổi theo. Dương lão liên tiếp giáng xuống những đạo chưởng kinh mãnh liệt, ép Tiên nương phải quay trở lại.

Người đàn bà độc ác, kiên cường này đã phóng kiếm vào Điều Ông để mở đường máu. Thiếu Phụng vội ném một mũi Tử Phượng thoa vào lưng mụ. Trong lúc Điều Ông bắt gọn Kim kiếm thì Độc Nhãn Tiên Nương rời khỏi lưng chim, gieo mình xuống sườn núi Đại Ba sơn đên tội.

Đồng đảng của Hách Nương nhất loạt qui hàng. Thiếu Phụng không trừng phạt một ai chỉ bắt họ thề độc trước bài vị tổ sư. Hân Thiếu Phụng ở lại chấn chỉnh Tử Phượng cung, chờ ngày phối hợp với các phái. Điều Ông hỏi xin một con chim phượng trống, để phối giống với con mái đang ở Mục gia trang. Hân Thiếu Phụng vui vẻ tặng ngay.

Lão già trẻ con này mừng rỡ lên lưng con chim bay mất, chẳng rõ đi đâu. Phe Thiên Cơ cáo từ Vân Trúc Tử và các đạo sĩ phái Hoa Sơn rồi lên đường về Nghi Xương.

Độc Thiên Vương muốn ghé qua nhà để lấy thêm vật liệu chế tạo Cửu Tuyền Độc Châu. Do vậy, đoàn người đi về hướng Đông nam để đến trấn Nam Dương. Đường về sẽ xa hơn vài trăm dặm nhưng bù lại là rất dễ đi, vì toàn là đường quan đạo bằng phẳng, rộng rãi.

LINK Truyện:

Sơn Quỷ <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/son-quy-3108756.html>

LINK Chương này:

Chương 20: Tam quỷ tranh thủ vị - Song tiên hí ác ma

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/son-quy-3108756/chuong-20.html>